

Przedobornik

Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 211

Ł

Rok 65

Sobota, dnia 14 września 1935

Narodowa Łódź witała narodową armję!

Żołnierz polski widział, że ma obok siebie całe narodowe społeczeństwo

Kilka tysięcy umundurowanych Młodych S. N. wyszło na powitanie powracającej z manewrów armji — Defilada wojsk przed generalnym inspektorem sił zbrojnych Rydzem-Śmigłym — Kroczące dziarsko szeregi witano entuzjastycznymi okrzykami, a na żołnierzy posypał się deszcz kwiatów — Podziękowanie gen. Olszyny-Wilczyńskiego

Łódź, 12. 9. Na terenie folwarku Lućmierz pod Łodzią, z racji zakończenia manewrów dywizyjnych, odbyła się wielka defilada wojskowa wszystkich oddziałów broni, a więc piechoty, kawalerji, artylerji, oddziałów motorowych, technicznych, oraz lotniczych. W loży zajęli miejsca generałowie: Norwid-Neugebauer, Orlicz-Dreszer, kierownik ministerstwa spraw wojskowych gen. Kasprzycki, d-ca O. K. 4 gen. Langner, wojewoda łódzki, komisarz prezydent miasta i inni. Defiladę przyjął generalny inspektor sił zbrojnych gen. Rydz-Śmigły.

Dzień wczorajszy minął w Łodzi pod znakiem wspaniałej i wielkiej manifestacji na cześć armji narodowej. Przez Łódź przewinęły się pułki piechoty, kawalerji, artylerji z różnych miast Polski, którym towarzyszyły wzmocnione eskadry samolotów.

W południe odbyło się na Placu Wolności specjalne przyjęcie pułków łódzkich. Cały plac już krótko przed godz. 17 został formalnie zalany delegacjami i ludnością polską.

Wkraczające do centrum miasta wojska witano entuzjastycznymi okrzykami, obsypując je kwieciami. — Szczególny entuzjazm dla wojska wykazywały wielotysięczne rzesze karnych i umundurowanych członków Stronnictwa Narodowego. Na specjalne podkreślenie zasługuje fakt, iż umun-

durowani członkowie Stronnictwa Narodowego wyszli na spotkanie pułków łódzkich kilka kilometrów od Placu Wolności, by już tam przywitać je gorąco i entuzjastycznie. Po obu stronach ulicy za Rynkiem Bałuckim ustawili się nieprzerwany, długi szpaler członków Stron. Narodowego, którzy

wznosili chóralne okrzyki na cześć armji narodowej i narodowej Polski, obrzucając maszerujących żołnierzy i oficerów deszczem kwiatów. Na Radogoszczu narodowcy przeprowadzili przez ulicę wielki transparent z napisem: „Niech żyje armja narodowa!” Fakt ten wywołał niezwykle ser-

deczną reakcję ze strony wojska i oficerów, dziarsko wkraczających do miasta. W momencie, kiedy prowadzący pułki łódzkie gen. Olszyna-Wilczyński zrównał się z wielotysięcznymi szeregami członków Stronnictwa Narodowego, z tłumu wyrwał się potężny okrzyk „Niech żyje armja narodowa” i momentalnie posypały się kwiaty na wkraczające szeregi wojskowe. Za tak gorące i entuzjastyczne przyjęcie wojska, gen. Olszyna-Wilczyński, przemawiając z konia, złożył narodowcom serdeczne podziękowanie.

Równocześnie z karnymi szeregami wojskowymi narodowcy posuwali się ku centrum miasta, by tuż przy Placu Wolności zgotować potężniejszą jeszcze manifestację. Okrzykom na cześć armji i narodowej Polski nie było końca. Zewsząd rzucano kwiaty. Nastąpił wreszcie uroczysty moment powitania pułków łódzkich przez władze miejskie, poczem strudzeni, dzielni nasi żołnierze udali się na zasłużony wypoczynek do koszar. Wieczorem odbyło się specjalne przyjęcie dla oficerów garnizonu łódzkiego.

Wczorajsze manifestacje na cześć armji narodowej wypadły godnie i naprawdę imponująco. Żołnierz polski widział, iż ma obok siebie całe społeczeństwo narodowe. Za tak serdecznie zgotowane przyjęcie należy się narodowej Łodzi uznanie.

100 wystrzałów rewolwerowych w parlamencie

W strzelaniu wzięła udział publiczność — Jeden deputowany zabity, dwu rannych

Paryż (PAT). Havas donosi z Meksyku, że dyskusja parlamentarna nad rewizją regulaminu obrad przestąpiła się w powszechną krwawą walkę. Padło ponad 100 wystrzałów rewolwerowych. Jeden deputowany został zabity, dwóch jest ciężko rannych.

W strzelaniu wzięła udział publiczność, znajdująca się na galerji. Policja otoczyła gmach parlamentu. W mieście panuje wielkie podniecenie.

London. (Tel. wł.) Jak w dalszym ciągu donoszą, strzelanina, jaka miała

miejsce w środę po południu w parlamencie meksykańskim, wynikała po ostrej scysji między przewodniczącym, a jednym z posłów opozycyjnych. Gdy po ostrej wymianie słownej przewodniczący nie udzielił głosu opozycyjnemu, mówcy, ten strzelił w kierunku stołu prezydjalnego. Było to powodem ogólnej strzelaniny, podczas której padło około 100 strzałów. Wśród obecnych powstała panika oraz ogólny chaos. Posłowie panicznie zaczęli uciekać ze sali. Dopiero przywołana policja i straż przywróciła porządek. Kilku posłów aresztowano.

Ubrał się djabeł w ornat i ogonem dzwoni...

Żydzi w Polsce kręcą bicz na swoje plecy

Poznań, 10 września

Po rewolucji hitlerowskiej w Niemczech cały szereg działaczy, pisarzy i publicystów, związanych z dawnym reżimem czy też z danymi stosunkami, od komunistów aż do centrowców, a przede wszystkim Żydów, musiało opuścić granicę państwa. Dziś ci panowie wydają antyhitlerowskie dzienniki i broszury i prowadzą kampanję na wszystkich frontach przeciwko „Trzeciej Rzeszy”. Organizują bojkot towarów niemieckich, prowadzą propagandę przeciwko udziałowi różnych państw w berlińskiej olimpiadzie, przeciwko międzynarodowym zjazdom, odbywającym się na terenie Rzeszy itd. W enuncjacjach tych żydków czytamy często takie słowa pod adresem państwa Hitlera, jak „barbarja” i jemu podobne. Nie mamy tu zamiaru występować w obronie ohydnych brutalstw panów Göringów i tow., pragniemy tu tylko Żydom i ich sługusom pewne rzeczy przypomnieć, zwrócić uwagę na to, gdzie tkwi źródło podobnych metod politycznych, gdzie stwarzano

precedensy tego, co się w Niemczech działo i dzieje.

Gdzie? — jeżeli nie w okresie rewolucji bolszewickiej w Rosji? Gdzie rozstrzeliwano bez najmniejszych skrępowań i mordowano setki i tysiące ludzi? — jeżeli nie tam właśnie. I kto to robił, kto rozpętywał nienawiść i chęć zemsty, jeżeli nie kipiący mściwością zawsze i wszędzie Żyd? Kto w Niemczech przedhitlerowskich miał pełne usta zachwytyliwych słów dla Rosji Sowieckiej i jej politycznych metod, kto dążył systematycznie do bolszewizacji Niemiec? A dzisiaj plac, zgrzytanie zębami i narzekanie na to, że „Gestapo” stało się zbyt pojętnym uczniem G. P. U. Etyka murzyńska, która uczy, że dobrze jest, jeżeli ja wrogowi głowę utnę, a źle, jeżeli przeciwnik mnie, zemściła się tu w sposób sromotny. Niestety olbrzymia większość Żydów innej poza murzyńską etyką Talmudu nie zna. Nie uznaje więc zasady: Co tobie niemiło, to drugiemu nie czyni. I dziś słycać po wszystkich zakątkach ziemi: Aj-waj! Żydom, bitych drugim końcem tego kija, którym

bili innych i wygrażali całemu światu.

A teraz inna sprawa. Ci sami Żydzi ze swymi aryjskimi pomocnikami, wypędzeni z Niemiec, opiekują się dziś bardzo katolicyzmem, radziby uciec pod jego skrzydła. Dają więc mu dobre rady w walce z hitleryzmem, wskazują na zbyt małą bojowość w stosunku do narodowych socjalistów w okresie walki Hitlera o władzę, wskazują z troskliwością na błędy polityków katolickich, no i notują skwapliwie wszystkie objawy oporu ze strony duchowieństwa katolickiego. A robią to nietylko niemiecko-żydowscy emigranci — prasa żydowska w Polsce zamieszcza fotografie księży, walczących z narodowym-socjalizmem. I znowu Żydom się wydaje, że ludzie mają krótką pamięć. I nie pamiętają, że nie kto inny, jak właśnie żydostwo, siedzące we wszystkich partjach politycznych, otwarcie czy też z ukrycia, a wraz z niem pozostający na jego usługach marksizm, zwalczało systematycznie wszelkie uczucia religijne, sterylizując pod tym względem dusze jak najszerzych mas. Puszczano w ruch wszelkie środki pro-

pagandy: teatr, radio, kino, literaturę. Propaganda ta nie pozostała bez wpływu, zdołała ona jeżeli nie nastawić szerokie masy wrogo do religji, to w dużej mierze zobojętnić.

I dzisiaj ci świadomi wyznawcy materialistycznego światopoglądu, bezwzględni wrogowie religji, pasują się na jej aniołów stróżów. Przecież to każdy widzi, że to djabeł wychodzącym mu z pod bezprawnie nałożonego ornatu ogonem dzwoni na nabożeństwo. I nic ta maskarada nie pomoże. Żydzi raz jeszcze płacą rachunek swej krótkowzroczności, buty i zacietrzewienia. Jeżeli dziś walka z Kościołem w Niemczech ma większe szanse powodzenia, aniżeli, powiedzmy, w okresie „Kulturkampfu” za czasów Bismarcka, to mogą sobie wieszować sukcesu marksistów wszelkich odcieni i Żydzi, oni do tej walki naród niemiecki w dużej mierze przygotowali.

Warto, aby sobie to uświadomili „nasi” — polscy Żydzi. Warto, aby zdali sobie z tego wszyscy pomniejsi pismacy, jak i różne „tuzy” żydowsko-marksistowskie i pięknoduchy z „Wia-

domości Literackich". Uprawianie systemu podwójnej moralności zemścić się musi u nas tak, jak się zemściło gdzieindziej. Przyjmowanie każdego potrącenia Żyda wrzaskiem o pogromach, przy równoczesnym triumfalnym i radosnym witanu każdego wyjazdu narodowca do Berez i pełnym zadowolenia przyjmowaniu każdego objawu ostrego kursu wobec Obozu Narodowego jest niepoprawną żydowską krótkowzrocznością i zacietrzewieniem, a w konsekwencji jak zawsze kręceniem bicia na swoje plecy.

Co piszą?

Oni i rzeczywistość

Łódź, 12 września

Odbite ubiegłej niedzieli wybory do Sejmu ujawniły nazewnątk ukrywaną starannie beznadziejną słabość t. zw. „obozu sanacyjnego”, sprawującego nieprzerwanie od dziewięciu lat władzę w Polsce, przyczem pokazały zarazem, że Obóz Narodowy, tak zaciekale zwalczany przez tę „sanację”, stanowi dziś w Polsce jedyny potężny rezerwuuar sił narodowych, na których można będzie w przyszłości oprzeć trwały system polityczny. Ażeby te fakty należycie ocenić, musimy cofnąć się do ostatnich dni przedwyborczych i z łamów właśnie prasy „sanacyjnej” dowiedzieć się, jakie znaczenie tym wyborom przypisywała sama „sanacja”. Najbardziej więc zobaczymy, co się pisało przed tym „plebiscytem” — a następnie zestawimy to z rzeczywistością.

Zacznijmy od naczelnego organu „sanacji” — „Gazety Polskiej”. Pisała ona krótko:

„Trzeba, aby głoszący nie szukali w wybranym adwokacie, któryby bronił ich spraw i sprawek, ale kogoś, komu ufają. Nie człowieka, któremu daje się zlecenia, ale człowieka, u którego szukaloby się rady.

Pytacie, kogo wybierać? Wybierajcie tych, do których zwróciliście się o radę w waszych własnych trudnych sprawach, sprawach, których nie umiecie rozwiązać. Wybierając takich ludzi — wybieracie istotnych swolch przedstawicieli.”

Cóż się okazało po wyborach? Otóż okazało się, że takich istotnych przedstawicieli wybrała sobie tylko rodzina żydowsko-„sanacyjna”, reszta — przynależąca większości społeczeństwa polskiego, zrezygnowała z tej „przyjemności”.

„Polska Zbrojna”:

„Idziemy do urn wyborczych, a by umiejscowić właściwych ludzi w nowym Sejmie. Możemy wybierać. Przedstawiono nam w 104 okręgach kilkaset nazwisk. Między nimi dokonamy swobodnie wyboru. Kogo uznamy za najwłaściwszego — temu damy nasz głos.”

Większość społeczeństwa rdzennie polskiego, nie znajdując wśród kandydatów „najwłaściwszych” ludzi — zrezygnowała z wyboru.

Lewicowo-„sanacyjny” „Kurjer Poranny”:

„Na ogólnym wyniku głosowania zasadniczy stosunek rzeczywistych sił społecznych nie może pozostać bez wpływu, nie może nie odbić się krzykiem, który w uszach rządu i kraju rozlegnie się krzykiem prawdy, przestrogi, wezwania i nakazu!

Sejm jest wielkim instrumentem działania woli obywateli w życiu państwa i w interesie naszym leży, by ten instrument był silny, by miał za sobą mocne oparcie, ponieważ tylko wówczas będzie dobrze wyrażał nasze potrzeby, nasze troski obywatelskie i nasze aspiracje.”

Sejm, obecnie wybrany, nie będzie miał mocnego oparcia, o które „Kurjerowi Porannemu” chodziło, bo większość społeczeństwa rdzennie polskiego wstrzymała się od udziału w wyborach.

Padła odpowiedź krótka i niedwuznaczna. Jeśli więc obecnie prasa „sanacyjna” usiłuje zbagatelizować tę odpowiedź, to sama siebie dezawuuje, gdyż „wynik głosowania nie może nie odbić się krzykiem, który w uszach rządu i kraju rozlegnie się krzykiem prawdy, przestrogi, wezwania i nakazu”.

Konflikt abisyński-włoski w Lidze Narodów

Echa mowy ministra spraw zagranicznych W. Brytanji

Genewa. (Tel. wł.) Jak już donosiliśmy, na posiedzeniu Zgromadzenia Ligi Narodów wygłosił przemówienie minister spraw zagranicznych W. Brytanji sir Samuel Hoare.

Prasa angielska obszernie komentuje mowę ministra. Jedno z pism podkreśla, że mowa ta zawiera groźbę, iż o ile Liga okaże się niegodnym na-

rzędziem, W. Brytanja może szukać zabezpieczenia własnych interesów na innej drodze.

Rzym. (Tel. wł.) Przemówienie min. Hoare wywarło złe wrażenie w Rzymie. Pisma podkreślają, że min. Hoare ponownie wyraził nieprzejednane stanowisko angielskie.

Delegat Szwecji atakuje Radę Ligi Narodów za jej bierność w sprawie konfliktu włosko-abisyńskiego

Genewa. (PAT.) W dniu dzisiejszym zgromadzenie w dalszym ciągu prowadziło dyskusję nad rocznym sprawozdaniem generalnego sekretarza Ligi Narodów. Pierwszym mówcą był delegat Argentyny Quintana, który omówił obszernie wyniki prac pokojowych, podjętych przez Argentynę i Chili, oraz Boliwię i Paragwaj, celem zlikwidowania zatargu wojennego w Chaco.

Z kolei przemówił delegat Holandji, a następnie minister spraw zagranicznych Szwecji Sandler, który zwrócił uwagę, iż Rada Ligi nie umiała wpłynąć na rozwój wypadków w Afryce Wschodniej. Mówca stwierdził niewłaściwość metody, polegającej na odroczeniu sprawy.

Sandler wyraził zdziwienie, że dopiero we wrześniu delegacji Włoch i Abisynji przedstawili radzie swe zasadnicze stanowiska. Uważając, iż zgromadzenie wojsk grozi pokojowi, mówca wyraził żal z powodu nieumiejętności Rady powstrzymania przygotowań wojennych w Afryce w samym początku.

Niema nadziei...

Genewa. (Tel. wł.) Komisja pięciu zwołana została w czwartek po południu na posiedzenie, na którym omawiano projekt rezolucji, oraz sprawozdania przeznaczonego dla Rady Ligi Narodów. Tekst opracowanego projektu przedłożony zostanie zainteresowanym państwom, a szczególnie Włochom i Abisynji do uzgodnienia. Jak slychać, sprawozdanie przewiduje zastosowanie przepisów artykułu 15 paktu Ligi Narodów w sprawie zatar-

gu włosko-abisyńskiego.

W kołach politycznych Genewy podkreślają, że trudności, jakie zaistniały w likwidacji zatargu włosko-abisyńskiego, w dalszym wypadku nie zostały jeszcze usunięte i że nadal jest mało nadziei uzyskania porozumienia. Mimo to podkreślana jest zdecydowana wola mocarstw uzyskania porozumienia.

Mowa Lloyd Georga

Plymouth. (PAT.) Lloyd George wygłosił tu przemówienie, w którym m. in. oświadczył:

Należy przyznać, że Mussolini nigdy nie ukrywał swych zamiarów.

Wyrażając się z uznaniem o mowie sir Samuela Hoare, Lloyd George podkreślił, iż Hoare cieszył się zaufaniem całego kraju. Wszyscy bez względu na różnicę stronictw, poparli rząd w jego postanowieniu zastosowania paktu Ligi Narodów.

320 samolotów angielskich w Egipcie

Kair. (PAT.) Według wiadomości ze źródeł lokalnych ilość skoncentrowanych w chwili obecnej w Egipcie angielskich samolotów wojskowych dochodzić ma do 320.

London. (PAT.) Ministerstwo wojny komunikuje, że z powodu sytuacji międzynarodowej, garnizon Malty zostanie wzmocniony o trzy bataliony piechoty. Garnizon Malty był zdekompletowany od roku 1929 wskutek wysłania części wojsk do Palestyny.

Straszna zbrodnia w Komorowicach

Zbrodniarz zamordował siekierą dwie osoby

Bielsko, 12. 9. Dnia 8 b. m., t. j. w niedzielę, rozegrała się w Komorowicach, pow. Biała, krwawa tragedia.

Jan Kuchta, lat 44, zamieszkały w Komorowicach, pow. Biała, robotnik, obecnie bez zajęcia, już od dłuższego czasu kochał się w Bronisławie Stanclikowej, żonie Jana Stanclika. Onegdaj wieczorem Kuchta wszedł do mieszkania Stanclików, kiedy małżonków nie było w domu i uzbrojony w siekiere ukrył się pod łóżkiem. Po pewnym czasie Stanclikowie wrócili do domu i ułożyli się do snu. Wtedy Kuchta wyszedł z kryjówki i podszedł do łóżka, w którym spała Stanclikowa.

Kiedy przerażona kobieta kazała mu opuścić mieszkanie, rozwścieczony Kuchta zadał jej siekiere szereg ciężkich ran.

Straszliwie poraniona kobieta zaczęła wzywać pomocy. Kiedy małżonek pośpieszył z sąsiedniego pokoju, Kuchta uderzył go kilkakrotnie siekiere.

Po dokonaniu strasznego czynu Kuchta oddał się w ręce policji. Ofiary bestjałskiego napadu przewieziono w stanie beznadziejnym do szpitala w Białej. Potworna zbrodnia wywołała wstrząsające wrażenie na mieszkańcach Komorowic.

Mordka stał się Maciejem

Wznowienie sensacyjnego procesu przeciw Piątkowskiemu

Łódź, 12. 9. Po 4-dniowej przerwie sąd okręgowy w Łodzi wznowił rozprawę przeciwko Piątkowskiemu i Kowalskiemu.

W dniu wczorajszym zeznawał komisarz policji Brzozowski i stwierdził, że podczas wycieczki, zorganizowanej do Zakopanego przez Zw. Rezerwistów, było na 102 uczestników jedynie 8 członków Zw. Rezerwistów, względnie rodzin rezerwistów. Wycieczkowiec posiadali legitymacje o zmienionych nazwiskach. Zamieniono mianowicie żydowskie imiona na polskie, np.: Mordka na Maciej, Abram na Adam itd.

Świadek Feliks, żydowski adwokat, członek zarządu Zw. Rezerwistów, twierdzi, że wycieczki na podstawie ulg wojskowych organizowały również inne związki i wywnioskował, że wycieczki te organizowane były w celu zasilenia funduszów związku, gdyż z powodu cofnięcia subwencji było ich

w kasie związkowej brak. Dalej twierdzi, że, według jego spostrzeżeń, przyznawano ulgowe wycieczki różnym związkom w formie subwencji, by w ten sposób związki te mogły zasilić swe kasy.

Świadek kpt. Gabarowicz wyjaśnia formy udzielania zezwoleń na ulgowe wycieczki. Dalej zeznaje sierżant Madoński, współoskarżony, który odpowiada już osobno przed sądem wojskowym. Staje on już po raz wtóry i wyjaśnia, że dowiedział się, iż przysługuje mu prawo jako współoskarżonemu odmówić zeznań, o czym jakoby dowiedział się z kodeksu karnego. Przewodniczący podał oskarżonemu książkę kodeksu karnego, lecz Madoński nie był w stanie odszukać odpowiedniego artykułu.

W końcu sąd powołał biegłego buchaltera dla zbadania ksiąg celem ustalenia faktycznych sum rozrachunkowych z urządzanych wycieczek.

Zwołanie Reichstagu

Norymberga. (Tel. wł.) Reichstag został zwołany na niedzielę wieczór do Norymbergi celem wysłuchania oświadczenia rządowego.

Zawieszenie polskiego pisma w Niemczech

Warszawa. (Tel. wł.) Wychojący w Zabrzu, a drukowany w Katowicach organ centralnego Związku Zawodowego Polskiego na Śląsku Opolskim, „Głos Ludu”, został na rozkaz „Gestapo” w Berlinie zawieszony.

Sensacyjna porażka Perry'ego

W mistrzostwach Ameryki niespodziewanie Allison pokonał Perry'ego. Ilatwo 7:5, 6:3, 6:3. W drugim półfinale Wood wygrał z Grantem 6:2, 4:6, 12:10, 6:2.

Pogwałcenie konwencji genewskiej

Warszawa. (Tel. wł.) Sekretarz centralnego Związku Zawodowego Polskiego na Śląsku Opolskim, przewodniczący polskich klubów robotniczych, Franciszek Trąbalski został wezwany do urzędu policyjnego w Zabrzu, gdzie mu oświadczone, że „Gestapo” zabrania mu wszelkiej działalności publicystycznej.

Jest rzeczą charakterystyczną, że zarządzenie „Gestapo”, na które powołano się w policji, nosi datę 5 czerwca, więc pochodzi z okresu, kiedy Trąbalski był więziony w Bytomiu i nie mógł prowadzić żadnej działalności. Policja odmówiła wydania Trąbalskiemu tej decyzji na piśmie; decyzja ta stanowi jawne pogwałcenie konwencji genewskiej. (w)

Ubezpieczalnie społeczne egzekwują swe należności

Warszawa. (Tel. wł.) Liczne ubezpieczalnie społeczne wezwały pracodawców do uiszczenia w nieprzekraczalnym terminie do 15 września zaległych składek za zatrudnionych pracowników. W wezwaniach zaznaczono, że w razie dalszej zwłoki ubezpieczalnie będą stosowały w całej rozciągłości rygor, przewidziany w art. 272 ustawy o ubezpieczeniach społecznych.

Według tego artykułu pracodawca, który w ustawowym terminie nie spłaci części składek, przypadającej na zatrudnianych przezeń pracowników, ponosi odpowiedzialność karną. Niezależnie od odpowiedzialności tej pracodawca jest zobowiązany do uiszczenia potrąconych pracownikom kwot wraz z odsetkami zwłoki. (w)

Likwidacja martwych kont podatkowych

Warszawa. (Tel. wł.) Minister Zawadzki zarządził umorzenie z urzędu, figurujących w księgach zaległości z tytułu różnych podatków. Zarządzenie nakazuje izbom i urzędowi skarbowym likwidację t. zw. martwych kont podatkowych w podatkach dochodowym, przemysłowym, gruntowym, majątkowym, od nieruchomości, lokali, placów budowlanych, tantjem i kapitałów.

Należy umorzyć zaległości, przypadające od podatników, za które ostatni przepis był dokonany przed 1 kwietnia 1931 r., a którzy w okresie po okresie 31 marca 1933 nie uskuteczniły żadnych wpłat na pokrycie tych zaległości.

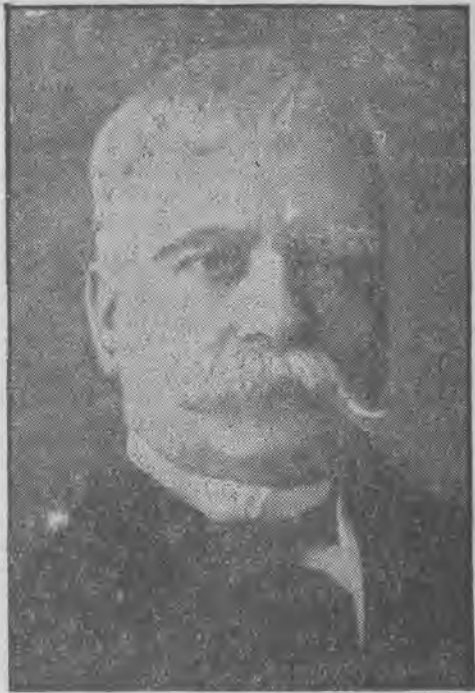
Nie mogą być umorzone zaległości zabezpieczone hipotecznie lub znajdujące pokrycie w sumach, należnych płatnikom od skarbu państwa. Całkowite umorzenie zaległości należy zarządzić w przypadkach likwidacji przedsiębiorstwa, śmierci lub emigracji płatnika, zmiany adresu zamieszkania płatnika i niemożności ustalenia jego nowego adresu.

W stosunku do osób, których łączna suma zaległości nie przekracza 10 tysięcy złotych, poszukiwania należy ograniczyć do danego okręgu urzędu skarbowego, przy zaległościach ponad 10 tysięcy należy podać nazwisko ministerjum skarbu, które sporządzi listę i prześle ją do wszystkich urzędów skarbowych w państwie. (w)

Przed ważnymi wydarzeniami w Grecji

Tsaldaris toruje drogę monarchji

Z za kulis walki — Echa rewolty Venizelosa — Czerwcową rekonstrukcją rządu i jej skutki — Ostatnia odezwa Tsaldarisa — Przed plebiscytem

ZAIMIS

Po powrocie szefa rządu greckiego Tsaldarisa do Aten, z wywczasów letnich w jednym z uzdrowisk niemieckich, rozgorzały ze zdwojoną siłą walki dokola projektowanej zmiany ustroju Grecji.

Przedmiotem namiętnych sporów jest zagadnienie: czy Grecja ma zachować dotychczasowy ustrój republikański, czy też monarchję, przywołując na tron eks-króla Jerzego, wygnanego z Grecji po niepowodzeniach wojennych w Malej Azji. Dokoła tej alternatywy toczą się walki ugrupowań politycznych. Rewolta Venizelosa i jego zwolenników w marcu b. r. była sygnałem ostrzegawczym z przegrzanego koła namiętności politycznych, próbą odsunięcia od wpływów w rządzie i kraju grupy monarchistycznej z ministrem Metaksasem i generałem Kondylisem na czele. Wpływ tego ostatniego zagrażał szczególnie bytowi republiki greckiej przez to — zdaniem Venizelosa — że, jako minister wojny, generał Kondylis przystąpił do usuwania z armii oficerów o wyraźnym obliczu republikańskim.

Stłumienie rewolty Venizelosa przysporzyło nowy listek do wieńca zasług generała Kondylisa, którego energicznym poczynaniem przypisuje się, że venizeliści, po opanowaniu sił morskich republiki, oraz operując garnizonami na północnym wschodzie państwa, nie zagarnęli władzy. Zwycęstwo nad Venizelosem, który musiał uchodzić zagranicę, wzmocniło pozycję polityczną Kondylisa w gabinecie Tsaldarisa. Wyrazem wzmocnienia zaś aktywności politycznej ministra wojny była deklaracja gen. Kondylisa w początkach maja, zawierająca zapowiedź zmiany ustroju państwa, oraz plebiscytu, w którym ludność miałaby się wypowiedzieć co do ewentualności przywrócenia monarchji. Wówczas też dokonano się wyraźne związanie grupy politycznej, skupiającej się dookoła Kondylisa, z unją rojalistyczną Metaksasa.

Podczas czerwcowej rekonstrukcji rządu Kondylis objął obok stanowiska ministra wojny tekę wicepremiera. Bezpośrednią przyczyną czerwcowych zmian była manifestacyjna dymisja Kondylisa i ministra Teotokisa, mająca na celu wymuszenie na premierze Tsaldarisie usunięcie z rządu dwóch republikańsko i wybitnie antymonarchistycznie usposobionych ministrów, Perikleasa Rallisa i Kyrkosa. Żądaniu Kondylisa stało się zadość. Było to krótko po zebraniu się parlamentu, w którym partja rządowa Tsaldarisa rozporządza 287 mandatami na 300 posłów. Unja rojalistyczna Metaksasa wprowadziła tylko 7 przedstawicieli do parlamentu; cyfra ta nie odzwierciedla jednak wagi, jaką ugrupowanie to odgrywa na sytuację polityczną.

Kilkakrotnie wyjazdy wybitnych przedstawicieli obozu rządowego do Aneji, gdzie bawi eks-król Jerzy, wskazywały na przygotowania do restytucji monarchji. Były monarcha

uzależnił jednak swój powrót od wyniku plebiscytu, pierwotnie ustalonego na połowę września. Król gotów jest zmienić piękne place golfowe Anglii na niezbyt pewny tron grecki tylko wówczas, jeżeli wypowie się za przywróceniem królestwa wyrażną większość narodu i to w warunkach, umożliwiających szczerą, swobodną wypowiedzenie się. Pewne koła greckie pragnęłyby zobaczyć na tronie greckim młodszego syna króla angielskiego, księcia Kentu.

Ostatnia odezwa premiera Tsaldarisa do narodu, z obwieszczeniem terminu plebiscytu na dzień 15 listopada, posuwa zmianę ustroju Grecji o wielki krok naprzód. Monarchja miałaby

się opierać na uświęconych instytucjach demokratycznych. Pierwszem zadaniem odbudowanego tronu byłoby zjednoczenie narodu, targanego dotychczas namiętnymi waściami politycznymi.

Okres poprzedzający plebiscyt zapowiada się jednak bardzo burzliwie, gdyż opozycja przeciwko przywróceniu monarchji jest silna. Sięga nawet do najwyższej postawionych osobistości w państwie. Możliwość bliskiego ustąpienia prezydenta Zaimisa, o czym krąży uporczywe pogłoski od kilku dni, miałaby być protestem głowy państwa przeciwko poczynaniom rządu Tsaldarisa, torującego drogę monarchji.

Walka o restytucję monarchji w Grecji

Plebiscyt w sprawie restytucji monarchji wyznaczony został na 27 października — Koła republikańskie doradzają prezydentowi Zainisowi, aby wystąpił w obronie konstytucji — Kierownictwo walką o obronę ustroju republikańskiego obejmie osobiście Venizelos

Wiedeń. (Tel. wł.) Naprężenie wewnętrzne w Grecji nie zostało jeszcze zażegnane, bowiem zwolennicy partji ludowej domagają się przywrócenia do służby zwolnionego generała Panagiotakosa oraz ustąpienia Kondylisa. Należy się liczyć z dymisją już w najbliższym czasie całego rządu.

W kołach wojskowych w związku z ostatnimi wydarzeniami panuje pewna nerwowość. Żąda się ukarania zwolenników Kondylisa.

Republikańscy uczestnicy będą w plebiscytcie i zapowiadają ożywioną propagandę za republiką. W prasie venizelistowskiej zapowiada się, że kierownictwo akcji obejmie Venizelos osobiście.

Ateny (PAT). Republikanie, jak donosi Havas, uważają, iż prezydent

Zaimis, stojący na straży konstytucji, powinien ustąpić, wydając orędzie do narodu, zawierające motywy, które go zmuszają do podobnego kroku.

Zdaniem kół politycznych, Zaimis czeka na wyjaśnienie sytuacji, pragnąc zapewnić normalne warunki plebiscytu.

Ateny (PAT). Plebiscyt w sprawie restauracji monarchji w Grecji został wyznaczony na 27 października r. b.

Ateny (PAT). Generał Panagiotakos został przywrócony na stanowisko dowódcy pierwszego korpusu armji greckiej. Fakt ten jest komentowany jako dowód, że pomiędzy premierem Tsaldarisem a gen. Kondylisem doszło do porozumienia.

Krwawa walka strajkujących z policją

Po stronie tłumu jest 2 zabitych i 15 rannych

Nowy Jork (PAT). W Minneapolis wynikły krwawe starcia pomiędzy policją a strajkującymi robotnikami fabryki metalurgicznej.

Po bezskutecznym użyciu gazów łzawiących celem rozproszenia tłumu — policja dała ognia. Jest 2 zabitych i 15 rannych.

Gdy Litwin planuje lot przez atlantyk...

Nieprawdopodobna historia z lotem p. Wajtkusa

Królewiec (PAT). Prasa litewska donosi, że przygotowujący się od wielu miesięcy do lotu transatlantycznego Litwin amerykański Wajtkusa został oskarżony przez tow „Altass” o zwrot wydatków, poczynionych na

przygotowanie do lotu transatlantycznego i rekompensatę za niewykonanie tego lotu.

O projektowanym locie Wajtkusa prasa litewska rozpisywała się entuzjastycznie od szeregu miesięcy.

Proklamacja Hitlera do narodu

Odczytano ją podczas uroczystości otwarcia kongresu w Norymberdze

Norymberga. (Tel. wł.) Przywódca okręgu partyjnego Wagner odczytał podczas uroczystości otwarcia kongresu partji narodowo-socjalistycznej proklamację Hitlera do narodu niemieckiego, która jest jednocześnie deklaracją polityczną kanclerza.

Jako głównych wrogów Trzeciej Rzeszy, wymienia kanclerz Hitler „marksistów sowieckich”. Mówiąc o sytuacji międzynarodowej, kanclerz zapewnił o pokojowych zamiarach Niemiec, przeciwstawiając „żydowski-międzynarodowy komunizm”, pragnący w ogólnoeuropejskim chaosie zbudować państwo bolszewickie kosztem wolności i dobrobytu wszystkich narodów.

Kanclerz zapowiedział stanowczą

walkę z: 1) żydowskim marksizmem, 2) centrum, 3) pewnymi elementami typowej reakcji burżuazyjnej.

Mówiąc o niebezpieczeństwie, grożącemu ze strony „politykujących wyznań”, kanclerz podkreślił z naciskiem, że partja nie miała i nie ma zamiaru prowadzenia jakiegokolwiek wojny przeciw chrześcijaństwu.

Przechodząc do zagadnień gospodarczych, kanclerz wskazał na olbrzymie trudności, z którymi uporała się Rzesza w ub. roku, po niezwykle złych zbiorach 1934 r.

Berlin. (Tel. wł.) Na kongresie partyjnym w Norymberdze wygłosił obszerną mowę minister propagandy Rzeszy dr. Goebbels, występując w ostrych słowach przeciwko bolszewi-

zmowi oraz teorji, która głosi, że istnieją podobieństwa pomiędzy między-narodowym socjalizmem a komunizmem moskiewskim.

B. premier Jugosławji

Białogród (PAT). B. premier Marinkowicz znajduje się w agonji. Lekarze nie odstępują od łóża chorego.

Kongres federacji lotniczej

Białogród (PAT). Kongres międzynarodowej federacji lotniczej ponownie obrął prezesem federacji ks. Bibesco. Następny kongres odbędzie się w Polsce, 18 sierpnia.

Kryzys w Hiszpanji

Paryż. (PAT.) Z Madrytu donoszą, że Hiszpanji grozi przesilenie gabinetowe na tle dekretów oszczędnościowych. W celu opracowania dekretów zebrali się premier Lerroux, Gil Robles oraz min. finansów Chapaprita. Sądzą, że ze względów oszczędnościowych mają być skasowane dwa ministerstwa, m. in. rolnictwa, którego obecnym ministrem Velayos ma podać się do dymisji.

Polski transatlantyk w Gdyni

Gdynia. (PAT.) Dziś o godz. 9,30 rano holownik „Tur” z pilotem i przedstawicielami prasy wyszedł na redę portu gdynińskiego na spotkanie zbliżającego się M/S „Pilsudski”. Na redzie pilot i dziennikarze przeszli na pokład statku, składając życzenia naczelnemu dyrektorowi linii Leszczyńskiemu oraz kapitanowi statku Stankiewiczowi.

Zatoneła szwedzka barka

Sztokholm. (PAT.) W cieśninie Sundu zatoneła barka szwedzka „Aegil”.

Trzech członków załogi, w tej liczbie kapitan, zatoneło, dwóch, którzy utrzymali się na powierzchni morza przeszło 5 godzin, uratowano.

Międzynarodowy zjazd w Krakowie

Kraków. (PAT.) Dzisiaj przed południem w sali krakowskiej rady miejskiej wobec przedstawicieli władz państwowych i wojskowych odbyło się uroczyste otwarcie 4-tej międzynarodowej konferencji unji ochronisk wychowawczych dla młodzieży.

Ważne orzeczenie Sądu Najwyższego

Warszawa. (Tel. wł.) Izba cywilna Sądu Najwyższego ogłosiła ważne orzeczenie, dotyczące zrzekania się pretensyj przez pracowników. Sąd Najwyższy uznał, że ważne jest zrzeczenie się przez pracownika roszezeń z tytułu wynagrodzenia za pracę, skoro zrzeczenie to nastąpiło po ustaniu stosunku pracy i dotyczyło czasu ubiegłego, chociażby było dokonane pod wpływem wewnętrznej pobudki, iż pracownik w razie odmowy nie otrzyma ponownie pracy w przedsiębiorstwie. (L. c. 12577/34). (w)

Wiadomości

W Berlinie gen. Reichenau odchodzi z min. wojny z awansem, będzie mianowany komenderującym 7 korpusu armji, na miejsce gen. Adama, mianowanego równocześnie komendantem Akademji Równolewej, która zostanie powołana do życia.

We Francji Lydia Oswald oskarżona o szpiegostwo została skazana na 9 miesięcy więzienia. Uniewinniono dwóch oficerów, którzy byli oskarżeni o niedbalstwo i współdziałanie ze skazaną.

Donoszą z Aten, że pogłoski o dymisji prezydenta Zaimisa traktowane są z dużymi zastrzeżeniami przez prasę. Dzienniki sądzą, że prezydent nie powożem decyzji przed zakończeniem toczących się obecnie rozmów pomiędzy partjami rojalistycznymi i republikańskimi na temat rozpisania plebiscytu w sprawie monarchji.

Z Pekinu donoszą, że 11 misjonarzy hiszpańskich zostało w prowincji Szansi otoczonych przez bandytów. Wszelka łączność z misjonarzami jest uniemożliwiona. Zaniepokojone władze chińskie zwołały w m. Taiuan konferencję, celem opracowania zarządzeń, mających na celu zwalczanie bandytyzmu.

Do rodziców pierwszego „Józefa“ w Równem

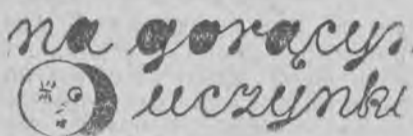
W „Głosie Trybunalskim“ z dnia 9 b. m., wychodzącym w Piotrkowie, czytamy, co następuje:

„Gmina wyznaniowa żydowska w Równem uchwalila, aby wszystkim chłopcom, urodzonym w Równem w okresie załoby narodowej nadać imię „Józef“, celem uczczenia pamięci Wielkiego Budowniczego Polski. Pierwszy chłopczyk, który otrzymał imię „Józef“ po Marszałku Piłsudskim, przyszedł na świat w rodzinie biednego krawca żydowskiego Micznika, zamieszkałego przy ul. Wyspiańskiego. Zarząd gminy wyznaniowej urządził wówczas własnym kosztem uroczystość nadania imienia, a rodzice noworodka otrzymali szereg drobnych podarunków.

Obecnie rodzice małego Józefa otrzymali od pani Marszałkowej Piłsudskiej bardzo ciepły i miły list, w którym pani marszałkowa zapytuje, co dziecko porabia i wyraża gotowość za opiekowania się chłopczykiem.

List pani Marszałkowej wywołał zrozumiałą radość w rodzinie biednego krawca i stanowi powszechny temat rozmów wśród mieszkańców przedmieścia Woli.

Komentarze zbyteczne!

Pisma „sanacyjne“, uzasadniając klęskę wyborczą „sanacji“ w Małopolsce, powoływały się m. in. na niebezpieczeństwo powodzi, jakie rzekomo zagrażało tej dzielnicy, wskutek czego wyborcy, miast iść masowo do urn, aby spełnić swój „pań-siwotwórcozy“ obowiązek, musieli pilnować swojego dobytku...

Obecnie donosi „Kurier Ilustrowany“, że powódź Małopolsce już nie zagraża... O ile doniesienie „L. K. C.“ odpowiada prawdzie, Małopolanie winni podziękować Bogu, że wybory już minęły i że to wielkie niebezpieczeństwo, jakie im groziło, minęło już bezpowrotnie...

„Kurier Zachodni“, pismo kokietujące od niedawna „sanację“ zamieszcza następujący charakterystyczny wierszyk:

Nie trzeba zbytnio się wszystkim przejmować
Nie wszystko ważne, co ważne wygląda.
Niech o wybory nas nie boli głowa
I niech nikt zmiany od wczoraj nie żąda.
Bo jeśli stało się tak nie inaczej,
To znak, że deszcz też coś w wyborach
znaczy.

Niech nikt nie wrzeszczy, że jest dziś bohater,
Ze jego hasło górą jest od wczoraj
Od fal Bałtyku po wierzchołki Tater,
Bo tak wypadło, taka przyszła pora,
Ze gdy lud zdanie swoje wypowiadał
Naraz dzień cały deszcz rzęsiście padał.

Mówcie, co chcecie i radźcie jak wola,
Nie to już dzisiaj doprawdy nie znaczy.
Myśl ludzi biurka i tych ludzi z pola
Deszcz — kapuśniaczek ordynarnie pachy.
Więc pocieszenie pośród smutnych czynię:
Nie jest źle w Polsce — deszcz
wszystkiemu winien.

Od roku 1926 nie było wyborów w Polsce, podczas których nie stosowano takich środków agitacyjnych jak groźba, szantaż, pałka, fałszerstwo...

Wybory niedzielne nie były pod tym względem wyjątkowe. Środki, jakich używano, aby nakłonić obywatela do udziału w głosowaniu nie odbiegały niczem od szablonu środków praktykowanych poprzednio, by go przekonać w konieczności głosowania na „jedynekę“.

Z obfitego materiału, jaki nadezł do redakcyj pism narodowych, warto zacytować sfalszowaną odezwę Stronnictwa Narodowego do wyborców, jaką nadesłano do „Warszawskiego Dziennika Narodowego“. Oto treść tej odezwy:

„Nie chcąc narażać swych członków i sympatyków na represje po wyborach oraz nie chcąc by nas Narodowców-katolików zrównano potem z bolszewikami, Stronnictwo Narodowe wzywa wszystkich do głosowania do Sejmu w dniu 8 września.“

„Jak zdążyliśmy się dowiedzieć, starostwie otrzymali polecenie przedstawienia wykazów tych co nie głosowali urząd skarbowym. celem wymierzenia specjalnego podatku i cofnięcia wszelkich ulg podatkowych, ubezpieczeniowych i komasacyjnych.“

„Jednocześnie Stronnictwo Narodowe podkreśla, że w dalszym ciągu czynnie będzie walczyć o Polskę katolicką, w której dla Żydów miejsca nie będzie oraz o obalenie zniechęcającej „sanacji“.

„Dotychczasowe dyrektywy, aby nie głosować — odwołuje się.“

„Niech żyje Roman Dmowski!“

Echa niedzielnych wyborów

Jak było na Podhalu — Cuda i cudenka — Nieco cyfr

Bielsko, 12. 9. „Sanacja“ ogłasza, że wybory na Podhalu poszły źle dlatego, że była powódź. Jeszcze nikt ani myśli o deszczu nie miał, a nad „sanatorami“ już się zbierały „chmury“, „błyskawice i pioruny“, które uniemożliwiały odbycie wieców przedwyborczych. Robiono różne „zaklęcia“, chciało rozpędzić „chmury“, a „pioruny“ chwytało i wsadzano do „ula“, jednak nic to nie pomogło: powódź szła i przysza.

Już w sobotę 7 września starosta z Żywca powiedział w Zadzielu: „Źle jest z nami, trzeba się ratować“. Dzie-

ki przytomności, drożnicy „straż rątkowa“, rezerwa, dobrze płatna, wszystko to „bractwo“ rozlało się po drogach i wrzeszczało na cały głos: „Obywatele! Obywatele! Głosujcie, kto żywy, głosujcie!“

A obywatele nic. Dopiero wieczorem w niedzielę, gdy puszczono w ruch auta, znalazło się kilku, którzy dla przyjemności chcieli się choć raz w życiu autem przejechać. Ale takich było b. mało. Naganiacze, niepokojąc ludność, dostawali siarczystą odprawę, to też spoceni, zziębnięci, wracali do lokali wyborczych ze ziemi wieściami,

że na „sanację“ wszyscy okropnie „psiokrwią“, a „pierońskie endeiki“ wszystkich, co do wyborów idą, do notesów zapisują. Policja goni, chce „endeków“ niby „sprawców powodzi“ do „ula“ zamknąć. „Gdzie są endeiki?“ — wołają. — Tam... tam... na strychu, na wieży kościelnej, we wierzbinię... informują policję „powodziogromcy“. Policja nie może dać rady z „endekami“, więc bierze auta, furganki najmuje i różne powozy komunikacyjne i jazda po wyborców, którzy, nie chcąc iść do głosowania, chowali się, gdzie który mógł. Po niektórych przychodzono nawet po pięć razy i jeszcze nie poszedł.

Były też w niektórych miejscowościach „cuda“, gdzie się „bebeciom“ zdawało, że „endeiki“ na nich nie patrzą. I tak na przykład w Lipowej, powiat Żywiec, nie wiedzieli, że „endeiki“ rachują wchodzących do lokalu wyborczego, zrobili „cud“ nad urną wyborczą. W Łękawicy, pow. Żywiec, nie spostrzegli się, że „endeiki“ mimo deszczu siedzą w wierzbini i obserwują wszystko. W Międzybrodziu Bialskim tak samo się nie spostrzegli.

Działy się też rzeczy niesłychane! Nawet umarli z grobów wstali i głosowali na „sanację“, jak to zrobił śp. Karol Dudziak z Międzybrodzia Bialskiego, który zmarł przed kilkoma tygodniami na skutek otrucia się spirytusem denaturowym i mimo takiej przeszkody miał kreskę na liście, jakoby swój głos do urny wyborczej wsadził.

Był też i taki kawał, że komisja wyborcza, siedząc w pustej sali i nie spodziewając się, że jest obserwowana, jeden z jej członków znaczył kreski na liście wyborców, a drugi robił kreski na kartkach do głosowania, wsadzając je do urny wyborczej za tych obywateli, którzy wogóle do głosowania nie poszli. Rzecz ta, jak i wyżej przytoczone fakty, są autentyczne, co mogą stwierdzić naoczni świadkowie.

Takich „wyczynów“, jakie w pamiętnym roku 1935-tym „sanacja“ urządziła, Podhalanie nie widzieli, będą więc długie lata z przyjemnością o „sławetnych wyborach“ z powodzią, piorunami, duchami i innymi „sanacyjnymi“ harcami opowiadali.

FRANCISZEK DYBAŁ

Dalsze wyniki wyborów na Podhalu

Powiat żywiecki

- Bierna upr. 310, gł. 37.
- Koczurów Moszczanica upr. 834, gł. 180.
- Wieprz upr. 850, gł. 199, z tego 12 niew.
- Brzuśnik upr. 228, gł. 15.
- Bystra upr. 280, gł. 74.
- Rychwałdek upr. 270, gł. 65.
- Trzebina upr. 600, gł. 123, z tego 13 niew.
- Okrajnik upr. 350, gł. 19.
- Łysina upr. 150, gł. 7.
- Jeleśnia upr. 1.520, gł. 500, prawie sami Żydzi.
- Krzyżowa upr. 860, gł. 180.
- Pewel Wielka upr. 800, gł. 35.
- Przyborów upr. 1.230, gł. 300.
- Mutna upr. 240, gł. 30.
- Sopotnia Mała upr. 624, gł. 340.
- Sopotnia Wielka upr. 700, gł. 200.
- Koszarawa upr. 1.540, gł. 174.
- Korbielów upr. 700, gł. 200.
- Maków Podhalański upr. 2.000, gł. 350, prawie sami Żydzi.

Pow. Maków Podhalański

- Zarnówka upr. 898, gł. 17.
- Biała upr. 700, gł. 38.
- Jurczyn upr. 800, gł. 41.
- Grzechynia głosowało 60.
- Skawica głosowało 7.

Jak głosowano w Gosławicach

Gosławice, 12. 9. W Gosławicach na 1514 uprawnionych głosowało 500. Dodać należy, że duża ilość głosów dali robotnicy cukrowni Gosławice, którzy mieli nakazane głosować przez dyrekcję oraz robotnicy folwarczni hrabiego Kwileckiego, którzy także mieli nakaz głosować. Tym ostatnim pisarz podwórzony Jan Czechowski i rzadca Kietliński, chodząc od domu do domu, kazali głosować na ziemianina Sokolnickiego i księdza Downara.

Co mówi wynik wyborów w Łodzi

Łódź czuje i myśli narodowo i domaga się zmiany systemu politycznego w Polsce

Łódź, 12. 9. W związku z fatalnym dla „sanacji“ wynikiem niedzielnych wyborów do Sejmu, powszechnie komentuje się fakt, iż w czasie ostatnich wyborów do łódzkiej rady miejskiej sami tylko narodowcy zdobyli 100 tysięcy głosów, podczas, gdy przy obecnych wyborach sejmowych Żydzi

i „sanacja“ zdobyli razem tylko około 47 tysięcy głosów.

Biorąc pod uwagę tak wymowny fakt, należy stwierdzić, iż Łódź wstrzymała się od wyborów jedynie dlatego, że myśli i czuje narodowo i że domaga się zmiany systemu rządzenia w państwie.

Jak „sanatorzy“ zabiegali o głosy Żydów

Do wyborów żydowskich okręgu 301

Na liście kandydatów w naszym okręgu figuruje również

Prof. Bolesław Pochmarski

który w swej dotychczasowej działalności społecznej okazał się szczerym przyjacielem naszym.

Żydzi!

Jeśli chcecie obrony spraw żydowskich, to

głosujcie solidarnie

na

Prof. Bolesława Pochmarskiego

W pierwszym okręgu miasta Krakowa posłem wybrany został znany „sanator“ prof. gimn. Bolesław Pochmarski. Znaczna część głosów, jakie na niego padły, to głosy żydowskie; p. Pochmarski gorliwie o nie zabiegał, jak świadczy powyższa ulotka, na której reklamuje się on sam jako wielki „przyjaciel Żydów“. — Frekwencja ludności polskiej była, jak wiadomo w Krakowie bardzo słaba.

Liczba aresztowanych narodowców rośnie...

Echa wyborów i rewizje powyborcze

Poznań, 12. 9. W ub. sobotę policja przeprowadziła rewizję w budynku drukarni „Lecha“ oraz prywatnych mieszkaniach kierowników Młodych Stron. Narodowego Bogdana Maciejewskiego i Józefa Bogajewskiego.

Przed południem w niedzielę policja aresztowała kilku członków Stron. Narodowego, kolportujących tygodnik Młodych — „Wielką Polskę“. Zatrzymanych: Edmunda Budzyńskiego, Tadeusza Stranza, Marcina Napierałę, Władysława Sucharskiego i Peikerta umieszczono w areszcie.

W czasie wyborów osadzono w areszcie w Mogilnie 3 Młodych Stronnictwa Narodowego z Wylatowa i Józefowa.

Poza tem w czasie wyborów dokonano aresztowań w Sierakowie, Międzychodzie, Lewicach i kilku innych miejscowościach.

Pabjanice, 12. 9. W ubiegłą niedzielę podczas wyborów przed południem został aresztowany w Dłutowie członek Stronnictwa Narodowego p. Pik ze wsi Łazisk za rzekomą agitację antywyborczą przed lokalem. P. Pik

został aresztowany i zatrzymany, a następnie oddany do dyspozycji sądziego śledczego.

Kielce, 12. 9. I we Włoszczowie, tak jak wszędzie, organa policyjne dokonały w nocy z 7 na 8 bm. rewizyj i aresztowań. U p. St. Szafrąńskiego policja zabrała proporzec tamt. placówki oraz instrukcje Str. Nar. Po 48 godzinach przetrzymywania w areszcie p. Szafrąńskiego zwolniono, jak również zwolniono zatrzymanego p. Banańkiewicza. Natomiast pp. St. i J. Chróścichów, u których, poza kilkoma legalnymi ulotkami p. t. „Polacy“, nic nie znaleziono, po 48-godzinnym przetrzymywaniu w policji, odstawiłono do więzienia w Kielcach, gdzie dotychczas przebywają. Co im się zarzuca, jeszcze niewiadomo.

Fakt zabrania przez policję proporzca, legalnej odznaki Stronnictwa, świadczy, że we Włoszczowie panują lokalne, dowolne „prawa“.

Procent głosujących w pow. włoszczowskim wahał się w granicach od 8 do 30.

„Niech żyje Polska narodowa i katolicka!“

„Precz z Żydami!“
U dołu odbita jest sfalszowana pieczęć Stronnictwa oraz wydrukowano o-

strzeżenie: „po przeczytaniu natychmiast spali!“

Takich metod używano, aby nakłonić polską ludność do udziału w niedzielnych wyborach.

UKRYTE SKARBYS

POWIEŚĆ SENSACYJNA

25) Pograżony w dumanach, ściśniętym kulakiem uderzył się w bok tak silnie, aż oprzytomniał. Obudziła się w nim niepoważna żądza działania. Jak człowiek upadły stara się zagłuszyć wyrzuty sumienia nowymi występami, tak lekkomyślny Andrek chociaż w gruncie rzeczy, pragnął i to niezwłocznie wejść w poczet rycerzy czynu.

Niechajby praca była jak najszybsza, niechby go nawet upokarzała. Byleby tylko należało do tych, co dokładają cegiełkę do ogólnej budowy, byle pracować!...

Na chodniku szerokiej ulicy stali dwaj mężczyźni, pochyleni nad rowem kanalizacyjnym. Jeden z nich o wykwintnej powierzchowności, był snąc przedsiębiorcą, zaś drugi w długich, gładkich unaranych butach i z żółtą miarką w kieszeni, wyglądał na inżyniera.

Andreka zatrzymał się i spojrzął w głąb. Na dnie rowu, głębokiego za ledwie na kilka lokci, rząd robotników kopał ziemię, wyrzucając ją na powierzchnię. Nie zwracając uwagi na owych zwierchników, zrzucił kapotę, ujął za łopatę, leżącą nieopodal, i wskoczył do rowu.

Za chwilę, party żądza trudu i ruchu, zaczął wyrzucać ziemię tak wysoko, iż to zwróciło uwagę inżyniera.

— Który tak marnuje siły? — zapytał, dopiero teraz spostrzegając Andreka.

Ten mrugnął oczyma na znak, że słuszną uwagę podziela.

— A to ja.

— Któż cię tu wołał, mój chłopcze? Dość mamy swoich ludzi.

Nie przestając kopać, potrząsnął głową przecząco.

— Dobrego robotnika nigdy nie za wiele.

Przedsiębiorcę rozśmieszyła pewność przybycia, z jaką nieproszony w dość osobliwy sposób zaciągał się w poczet jego pracowników. Ale pryncypał zwrócił się do inżyniera:

— Zostaw go pan; to jakiś krzepki chłopak i jeżeli będzie równie chętny do roboty, może się nam przydać. Spójrz pan, łopata aż mu się w rękach wygina.

O czym tedy marzył, tego dopił. Zaciągnął się do roboty i to nie w hyle jakim przedsiębiorstwie. To, na które trafił, należało do pierwszorzędnych i najruchliwszych. Właściciel, człowiek ze znaczeniem i stosunkami, roboty miał huk i bardzo często, gdy jak mówiono, następował sezon, prowadzono je w rozmaitych miejscach równocześnie.

Kierownictwo robót technicznych spoczywało na inżynierze, który ze swojej strony z pomiędzy lepszych robotników na każdym punkcie wybierał dozorcę. Był on obowiązany doświadczać, aby roboty szły dokładnie, prowadził kontrolę pracy swego oddziału i niejako zastępował zwierzchnika, który dzień cały przenosząc się z miejsca na miejsce, odbierał raporty wieczorem.

Natrafiał Andrek na czas najgorętszy. Zamówienia sypały się zewsząd, bo właściciele domów przed nadzieją zimy chcieli skończyć z kanalizacją. Pośpiech grał tu więc nader ważną rolę. Niekiedy pracowano na zmianę dniem i nocą, a pilniejsi robotnicy obfite zbierali żniwo.

Bierze się Andrek do roboty całą siłą, kopie a kopie, ziemię od rana do zmroku odrzuca, zakłada belki, mocuje rury, wodę nareszcie pompuje. Inni spoglądają na tę pilność i wzruszają ramionami.

— Wściekła się bestja — tak mówią — plecy wygrał chyba na loterii. Myśli, że mu to na długo wystarczy... Zmachasz się, robaku, zmordujesz przy takim oraniu i rychło przestaniesz się rzucać!...

On słyszy pomruk kolegów, a gdy już za wiele zajmują się jego osobą, uśmiechnie się i odeprze:

— Nie dziwujcie się, że taki zawzięty. Robić mi się chce okrutnie, bom za długo próżnował. Coś jakby mi przy uchu siedziało i szeptało: rób, bo gdy ustanieś, to ci do głowy głupstwa znowu zajadą. Cisnąć i pójdziesz na wagary, jak to zdarzało ci

się nieraz i nie dziesięć razy. Rób, myślom nie dawaj folgi, włóż się do zajęcia... Ot i robię!...

Płynie dzień za dniem, kończy się tydzień i drugi. Andrek dzielnie walczy z wrodzoną żyłką do zbijania bąków. Pierwszy staje z łopatą, oskarżeniem lub piłą, ostatni też wieczorem odchodzi. Sam przedsiębiorca zaczyna zwracać uwagę na tego robotnika. Czasem, by go nie psuć głośniami pochwałami, traci w ramię inżyniera i oczyma na niego wskaże. Wyróżniano go z pomiędzy wyrobniczego tłumu, to już wiele znaczy.

I koledzy jakoś przestali mu brać za złe, że ich gorliwością zaćmiewa. Wybaczają Andrekowi, bo wiedzą, że nie chce wyniesienia się kierując nim, ale poprostu taka już krew w nim gorąca i taka natura.

I robota idzie z nim składowo i wesoło. Zawsze coś wesołego powie, żyje się z nimi, jest uczynny jak rzadko, języka nie ma długiego i chociaż miałby o czym, nigdy źle o drugim nie powie. Prawda, że jak go napaśnie, skórę z towarzysza niby dociępnymi słowami ściągnie, taki okrutnie w gębę cięty. Przenicuje cię, że w ziemie się schował, taką śmieszność wynajdzie, że nią jak rozpalonym drutem pod serce zakłuje. No, ale nim się zacznie gniewać, on, bestja, taka sprytna, że śmiech przeciwko sobie zwróci; rób tedy, co chcesz, nie sposób się do niego przyczepić, zwrotny jak zajęć, a złości w sobie nie ma. Tak niby przekomarzyć się lubi, czas przy robocie rozerwać.

Pewnego razu Andrek robił przy pompie, gdy kilkunastu jego towarzyszy dźwigało wielką rurę żelazną i przyczepiało do windy, by ją opuścić na dno już gotowego rowu. Znał się już na tem, więc przestał poruszać pompę, wołając:

— Chłopcy, nie dowieście postronkom; wyższego numeru rury nie udźwignie. Zehy nie było kłapy!

Nie usłuchali. Jeden, stojący przy bloku, zawołał:

— Ho raz, ho dwa, ho trzy!...

Podniesiono ciężar, który, obracając się zwolna nad kanałem, zawisnął w powietrzu.

Naraz ozwał się głuchy trzask. To lina pękła od windy i wpadła w głębokość. Stało się wielkie głupstwo. Ciężar, lecąc, zburzył wiązania, belki polamał, a natrafwszy na głaz, pozostał wiony na dnie, sam pękł we dwoje.

Zwabiony hukiem, przybiegł zadyszany dozorca. Trzeba nieszczęścia, że zamiast pilnować ważnej czynności, gasił pragnienie w przyległej szynkowni.

Mimowolnie winowajcy poskrobał się w głowę.

— Nie daj Boże, co teraz będzie... Prawdziwy sąd ostateczny. Stary wścieknie się ze złości, szkoda wielka i robota zniszczona i materiał! Bodaż, żeby wam żeby pokrocilo. Andrek miał rację, trza było słuchać... Co teraz będzie?

Dozorca, niezaradny w ciężkiej przygodzie, dał znać do kantoru.

Przyjeżdżając pryncypał z inżynierem i własnym oczom nie wierzą. W dodatku ludzi zebrano się chmara, wiadomość rozejdzie się po mieście i powiedzą, że przedsiębiorstwo jest prowadzone niedbale! W gazetach opiszą, osmarują... Cud Boski, że ludzie nie pozabijają... awantura!

Pryncypał z gniewu zapomniał o zwykłej krwi zimnej. Tupie nogami, miota się, kinie, zwyczajnie poszkodowany na kieszeni i imieniu.

— Gdzie dozorca? — woła zły strasznie. — Taka to z was pomoc? Od dzisiaj nie macie u mnie miejsca; kare z porachunku wytrąć i precz!

Staremu, który utrzymywał ośmioro rodziny, lzy stanęły w oczach, bo gdzie on kawałek chleba dostanie? Ale zmilczał, bo cóż mógł powiedzieć na swoją obronę? Zawinił...

Przedsiębiorcy niedość tego.

— Cała kompanja zapłaci mi szkodę... odliczę i nie będę miał litości... Pięknych mam robotników... Kto kierował blokiem?

Z szeregu wysunął się Andrek. Podniósł głowę śmiało i rzekł bez namysłu:

— Proszę pana, to moja głowa po-

kpła sprawę. Dozorca nie kazał ruszać... oni, niby koledzy, tak samo radzili dać spokój. Chciałem się mądrzyć... i... ot co...

— Patrzajcie, prawie się jeszcze chwali — ofuknął właściciel — nie twoją rzeczą było się mieszać do windy. Połóż łopatę i odejść. Twoja karjera u mnie skończona.

Wydalony skłonił głowę, dając poznać, że przeciwko dymisji nie ma nic do nadmienia. Podeszedł jednak do chlebobdawcy i chociaż taka poufalość nie uchodziła, szepnął z cicha, tak, że prócz inżyniera, który stał obok, jego słowa nie mogły dojść do uszu robotników.

— Proszę pana, przepraszam za śmiałość, ale tak jak pan powiedział, stać się nie może. Dozorca nic nie winien, bo gdy lewar podniosłem nie czas było rozumować. Otóż chociaż strata duża, ja ją zapłacę...

— Ty?

— Ale nie gotówką, bom goły. Jam swobodny jak ptak, bez obowiązków. Niech mi pan trzy czwarte należności strąca i tak wyżję... Zczasem szkoda się pokryje i wszystko będzie dobrze.

Dość już było tej przykrej sprawy. Pryncypał nie odpowiedział, bo głowę miał czem innem zajęty. Z inżynierem nad naprawą kanału radząc, odszedł ku miejscu, na którym stał się wypadek.

Kompanja z podwójną energją przystąpiła do roboty, a że dozorca zastępcy nie miał, więc powrócił tymczasowo na stanowisko.

Burza narazie przechodzi, lecz nikt nie wie, jakie będzie jej rozwiązanie. Ludziska, niepewni swego, krzątają się jak mogą, poważni i niespokojni. Zaprzęta ich też myśl, co Andrek mógł radzić z pryncypałem.

— Mnie się widzi — rzekł ktoś — że zrobił jeno komedję. Postawił się niby przed nami, a potem zwinął koziołka i po cichu opowiadał staremu, jak i co było.

— Nie plótlbyś — odparł drugi — widać, żeś nowotny i go nie znasz. Andrek tegi chłop i daje szję, do galgastwa nie sposobny.

— To bez co się tań?

— Przyczynę swoją w tem mieć musiał; nie bój się, szukaj drugiego, żeby wziął na siebie taki interes. Dobrości numer!...

Następnej soboty, jak zwykle, w kantorze po zakończeniu roboty, wyrobniicy przysli po zapłatę. Przedsiębiorca niezłym był człowiekiem. Miał już czas wysapać się z gniewu. Brał teraz przygodę na zimno. Chodziło mu tylko o pokazanie podwładnym, że pogródek na wiatr nie ciska.

Gdy przyszła kolej wypłaty na grupę, do której należał Andrek, wywołał go przed okienko kasy.

— Stanie się jak żadałeś — przemówił umyślnie, głos podnosząc — a to trzecia część twego zarobku. Reszta idzie na spłatę szkód. Niech ci się nie wydadze, że będę z tobą żartował.

Dopiero teraz zrozumiano, co miały znaczyć szeptany owego dnia feralnego. Wszyscy jak jeden mąż wystąpili przeciwko podobnemu objawowi koleżeństwa.

Pryncypał na ten raz, już ściślej wtajemniczony w przebieg wypadku, darował winę wszystkim, zaś Andrekowi pozroził palcem.

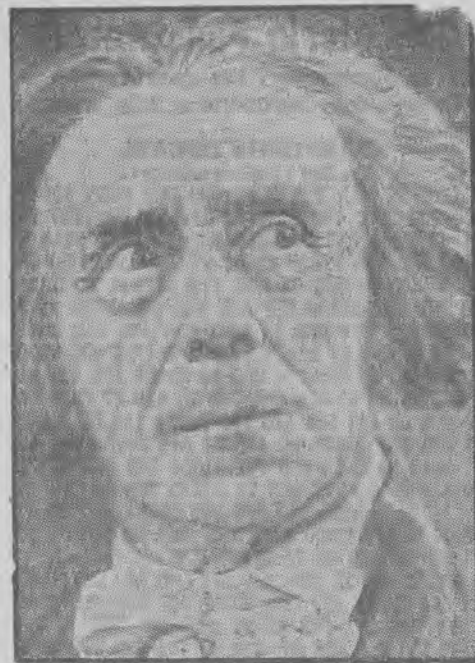
— Nie należy kłamać i zwierzchników w błąd wprowadzać! — rzekł tonem, który miał oznaczać zagniewanie — na ten raz — dodał — daruję wam, lecz bądźcie ostrożniejsi na przyszłość!

Od tej pory Andrek zawiadł sercami kolegów, a zarazem zdobył sympatję rozkazodawców. Wkrótce też ci ostatni mieli sposobność sprawdzenia, iż młody człowiek nie tylko siłą rozporządzał fizyczną. Miał on wiele pojętności i ducha samodzielnego, a przytem jako piśmienny mógł wypełniać to, czego zwyczajni robotnicy nie byli w stanie wykonać.

To też, gdy dotychczasowy dozorca poszedł na miejsce robót świeżo rozpoczętych, Andrekowi powierzono tę posadę.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Czytalcie
„ILUSTRACJĘ POLSKĄ“

Solski jako muzyk Miller w „Intrydze i miłości“.

Proszę wstac!

Przed zimą

- Franuś pakuj te kalosze.
- Kiedy diabła warte.
- Zima idzie, przydadza się.
- Dobra. Ale tych „baderków“ to chyba nie wezmę?
- Obajrzyj się lepiej za jakiem futrem.
- Kiedy wszystkie zajęte, pieczęcie mają, komornik widać był tu wcześniej.
- Tak ci się spieszą, konkurencję nam robią...
- Franuś, ta halka to będzie w sam raz dla twoi Florjanny.
- Pakuj!
- No a ty bierz ze ściany tego kuranta.
- Za ciężki.
- To weź sam mechanizm.
- Te Ignac, bielizna na wacie.
- Nawalał, bo zima idzie.
- Kiedy mi się to wszystko widzi trochę kuse.
- Te, a co z tym czepkiem zrobić?
- Zamieś twoi babci.
- A ty bierz perukę, bo ci glaca świeci.
- Jahym sobie tę pierzynę zafasował. Ciepła miękka, wyipa nowa.
- To ją bierz.
- Kiedy toboł będzie zaduży.
- Ale to naczynie z uchem, to bierz bracie, bo cie zoład boli.
- Jak mnie boli to ty stękać nie będziesz.
- Coś taki dowolny Uważaj no bracie, bym cie w tramwaj nie trzasnął, aż konduktor ci wyleci.
- Uważaj, abym ja ciebie nie przychuchnął, aż ci się zebra rozleją.
- Grozisz mi ty w dziąsło szorpany gnilku.
- Zamknij walizę, bo ci ją pierzynom zatkam.
- Zaním byś to zrobił, zębami ewieki z podłogi wyciągniesz.
- Rozmowa przybierała coraz żywszy obrót.
- Wreszcie jeden z uczestników rozmowy echwylił wielki kurant i wyrzwał nim w głowę swego towarzysza. Kurant silnie wstrząśnięty poczał bez przerwy wybijać godziny i wygrywać wszystkie po kolei melodie. W ciemnym pokoju zapanował hałas. Dźwięczało przeraźliwie szkło, słychać było loskot rzuconych przedmiotów.
- Walka przemieniła się w walną bitwę. Zwabiona krzykiem policja wkroczyła do mieszkania i ujęła dwóch złodziei domowych, Franciszka Kradniaka i Nikodema Zabierz. W kilka tygodni później p. Franciszek Kradniak taką wygłosił przed sądem mowę.
- Wysoka Instytucjo! Lubie solidnie odstawić robotę. Nie mogę jednak ścierpieć, jak jaki papudrok w tem mi przeszkadza. Złodziejski fach, proszę sądu, jest muzykalny, bo na słuchu polegać trza, dobrze nadstawiać uszu. A taki w sznupie bity Zabierz, nietylko ciągle ozorem kręcił, a pytał a to brać, a to zapakować. Nie mogłem już strzywać i musiałem mu narząć.
- Jak jest niedoługa, to niech się niedoługa na porządną robotę nie napiera. Złodziej przed zimą się nie pyta, co brać, a co zostawić. Robi to tylko taki, co to żadnego fachu nauczyć się nie może.
- Sąd skazał obu przysiadł na karę po 6 m. więzienia za usiłowaną kradzież. Jak jednak załatwią przyjaciele wzajemne urazy, nie wiadomo.

Kelly.

